

Krauter András (1939–2010)

2010. március 3-án *dr. Krauter András* Berettyó-újfaluban váratlanul elhunyt.

Az ilyen megemlékezések megszokott sajátjaként el szoktuk mondani az eltávozott életútját. *Krauter András* barátunk és kollégánk még ebben is segítségünkre volt akkor, amikor tavaly egyik legkedvesebb egykori tanítványának, Busics Györgynek kérdéseire válaszolva elmesélte élete és szakmai pályafutása történetét. Ennek a beszélgetésnek a szerkesztett szövege a *Geodézia és Kartográfia* idei első számában jelent meg.

Krauter András tanár úr, sokunknak kedves Bandija 1939. április 11-én született Berettyó-újfaluban, csonka Bihar megye székhelyén. Nyolc éves volt, amikor a család Pécsre költözött; András aztán ott érettségizett a jó nevű Nagy Lajos gimnáziumban. Pályaválasztásában döntő tényező volt, hogy édesapja útépítő mérnökként kereste a kenyeret, s öt nyaranta gyakran alkalmazta figuránsnak és rajzolóknak. Kitűnően érettségizett, és a felvételin megszerezhető 25 pontból 24-gyel (összesen két felvételiző teljesítette ezt a szintet!) egyike lett a Mérnöki Kar akkor 120 főnyi elsőéves hallgatóinak. A *Geodézia* tanszék vezetője, Rédey István professzor úr már hallgató korában felfigyelt rá, és diplomájának megszerzése után nyomban tanársegédjéül fogadta. Így került 1962-ben a tanszékre, ahol aztán egész életét eltöltötte.

Mindig különösen érdekelték a geodézia új irányai, ezek között pedig már kezdetektől fogva a fizikai távmérés. Megpályázott tehát egy külföldi aspirantúrárt, 1965 szeptemberében kiment Moszkvába, és ott három év múlva, 1968 novemberében sikeresen meg is védte a levegő törésmutatójának meghatározásáról írott kandidátusi értekezését.

Hazatérése és a Földmérési Intézetnél töltött egyéves ipari gyakorlata után 1970-től a geodéták képzését ellátó akkori három tanszékből: az Általános Geodézia, a Felsőgeodézia, valamint

a Fotogrammetria tanszékből összeálló Geodéziai Intézet kebelében létesített negyedik egység, az általa megszervezett Geodéziai Laboratórium vezetője lett. 1970-ben egyetemi adjunktussá, 1978-ban docenssé, 2005-ben címzetes egyetemi tanárrá nevezték ki. Az 1990-es évek közepén néhány évig (ahogyan ő mondta: „meggondolatlan-ságból”) tanszékvezető is volt.

1982-ben „Kiváló munkáért” kitüntetésben részesült, 1997-ben az Építőmérnöki Kar hallgatói az év oktatójának választották, 2003-ban pedig a Műegyetem József nádor emlékéremmel jutalmazta.

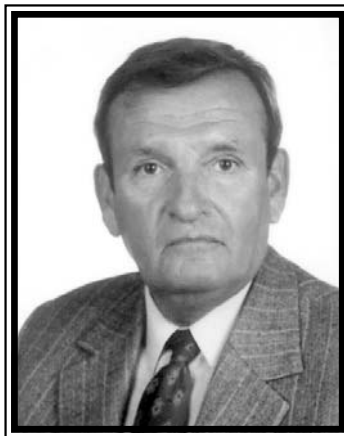
Nem csak a geodézia újabb irányával foglalkozó tantárgyakat, hanem magát a *Geodézia* című tárgyat is tanította, és ebből jegyzetet is írt. Ennek első kiadása 1995-ben, átdolgozott második kiadása 2002-ben jelent meg. A jegyzet felépítését tekintve bátran szakított a tan-

széken hagyományos, még Bodola professzor által kidolgozott, majd Oltay Károly, Rédey István és Sárdy Andor által is követett szerkezettel.

Híres volt az igényességéről. Ha valaki valamilyen írását odaadta neki azzal a kéréssel, hogy nézze azt át, temérdek lapszéli piros megjegyzéssel kapta tőle vissza. A finoman megrajzolt betűkkel megírt jó szándékú javítások mindig javára váltak a szövegnek; a szerző mondandóját az ő szavai vagy szórendjei pontosabban fejezték ki.

Munkabírása – még az utóbbi időkben is – óriási volt. Számtelen ipari megbízásnak volt vezetője vagy résztvevője. Legérdekesebb feladataként a recski rézbányában végzett munkákat emlegette.

Az idősebb korosztályba tartozóknak, ha fel akarják idézni kedves alakját, a jókedvű verőcei és kenesei esték jutnak eszébe. A fiatalabbak a baráti mosollyal és csendes elmondott számmtalan jóakarató tanácsára emlékeznek, s valamenynyien tisztelettel és csodálattal emlegetjük páratlan memóriáját, amelynek segítségével rég olvasott adatokat és régen tanult verssorokat pontosan tudott felidézni. Nem csak szakmai kérdésekkel

lehetett hozzá fordulni; a művészetek terén meg a szépirodalomban is jártas volt. Tudtuk róla, hogy a kiadó annak idején őt bízta meg Wass Albert több munkája, közöttük az író két legnagyobb regénye, „A fuinteli boszorkány” és a „Kard és kasza” szövegének gondozásával.

Nem csak magyarul tudott kiválóan, de hazulról hozott humán érdeklődésének és műveltségének köszönhetően otthonos volt a latin szólások és közmondások világában is, és német nyelvterületen sem lehetett eladni. Az oroszokon kívül beszélt angolul is. Amikor az 1980-as években egy latin-amerikai ösztöndíj lehetősége nyílt meg előtte, igen rövid időn belül spanyolul is megtanult. A tanulmányutat ugyan egy infarktus megücsította, de spanyol nyelvismeretének köszönhetően nemrégiben lefordította Juan Rulfo mexikói író szépséges regényét, a Pedro Páramo-t. A könyvet – kétnyelvű formában, saját kiadásában – meg is jelentette. Nagy kincsnek van a birtokában, aki a kötet számozott huszonegy példányának egyikét a könyvespolcán őrizheti.

Korán megromlott egészségével sokat bajlódott, de szelíd derűjét, jó kedélyét még ez sem

tudta kikezdeni. Amikor néhány éve visszaköltözött gyermekkorai színhelyére, Berettyóújfaluba, legjobb barátai úgy gondolták, hogy egy kiegyensúlyozott, csendes ősz kezdődik az életében. Nem egészen így történt: a betegségek ezután sem maradtak el mellőle. Tavaly, amikor az Általános- és Felsőgeodézia Tanszéken tudományos ülésszakkal ünnepeltük kerek éveket megért három oktatónk, köztük Krauter tanár úr születésnapját, mégsem gondoltuk, hogy a következő év áprilisában már nem tudjuk felköszönteni.

A sokunk által élete főműveként nyilvántartott Geodézia jegyzetének bevezetője előtt Krauter András – nyilvánvalóan a könyvére és magára célozva – Shakespeare Julius Caesar című drámájából idézett: „A rossz, mit ember tesz, túléli őt; a jó gyakorta sirba száll vele.” Nem, kedves Bandi, a gyarló test most porrá lesz ugyan, de mindaz a jó, amit nekünk jelentettél, itt marad velünk, s míg emlékezünk Rád, túl is él Téged!

Tisztelt Tanár Úr, kedves Bandi, nyugodj békében!

Noéh Ferenc

Szabó Zsolt (1955–2010)

**Tisztelt Gyászoló Család!
Együtt érző Rokonok,
Barátok és Kedves Kollégák!**

A temető a csend, a béke, a nyugalom és a megihitt emlékezés otthona.

És mégis, mi, akik a világban élünk – igaz nem jó szántunkból –, de időről időre megzavarjuk ezt a csendes nyugalmat.

Ilyenkor felássuk földjét, halk zene szól és a kertbe emberek jönnek, akik egy része imát mormol, mások meg egyszerűen lehajtott fővel emlékeznek. Egy közös van bennünk: valamennyien gyászolnak és temetni jöttek.

Ez történik most is, amikor itt állunk *dr. Szabó Zsolt* ravatalánál és arra készülünk, hogy testét visszaadjuk a földnek.

Tisztelt Gyászolók!

Engedjék meg, hogy a Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Minisztérium, valamint a földügyi szakterület munkatársai nevében, és mint barát is,

elbúcsúzzak *dr. Szabó Zsolttól*, Zsoltitól, ahogy legtöbben szólítottuk.

Zsolti 1955. március 19-én született a Tolna megyei Pincehely községben, de már egészen kis gyermek korában szekszárdi lakos lett. Édesapja ügyész lévén, a bíróság épületében kaptak szolgálati lakást. És mi itt találkoztunk – immár ötven éve – először, a Béla téri épület udvarán, ahová engem a bíróként ugyancsak ebben az épületben lakó nagybátyámhoz hordtak abban az időben nyaralni.

Zsolti azután Szekszárdon érettségizett, majd 1976-ban a Nehézipari Műszaki Egyetem Kohó- és Fémipari Főiskolai Karán, Dunaújvárosban üzemmérnöki oklevelet szerzett. Friss diplomájával Szekszárdon a MEZŐGÉP Vállalatnál helyezkedett el, ahol kilenc évig különböző beosztásokban dolgozott.

Közben jelentkezett a Pécsi Janus Pannonius Tudományegyetem Jogi Karára, ahol 1988-ban jogi doktorrá avatták. És ezzel, hogy úgy mondjam, helyreállt a rend. A rövid néhány éves, műszaki pályán eltöltött kitérő után Zsoltiból *dr. Szabó Zsolt* jogász lett.

Második diplomája átvételét követően az APEH Tolna Megyei Igazgatóságánál helyezkedett el, majd 1989-ben a Szekszárdi Mezőgazdasági Kombinát hívasát elfogadva vállalati jogászként tevékenykedett.

'89, mint tudjuk a fordulat éve. Zsolti nagy lelkesedéssel és szakértelemmel vetette magát a közéletbe. Elkötelezettségére, tudására az ország akkori vezetői is felfigyeltek. Így történt, hogy 1991-től felkérést kapott a Köztársasági Megbízott Tolna Megyei Hivatalának megszervezésére és vezetésére. Ezt a feladatot 1993. június 30-ig látta el.

Ezt követően, 1993 derekán kötelezte el magát a földügy szolgálatá mellett. A Tolna Megyei Földhivatalnál előbb, mint jogtanácsos tevékenykedett, majd földvédelmi osztályvezetői, később ingatlan-nyilvántartási osztályvezetői megbízást kapott. 1999-ben azután a földművelésügyi és vidékfejlesztési miniszter megyei földhivatal vezetővé nevezte ki. Mi, akik ezen a szakterületen dolgozunk, nagyon jól tudjuk, hogy igen nehéz, embert, vezetőt próbáló időszak volt ez. Ekkor teljesedtek ki a privatizációs folyamatok földügyi munkái, rengeteg új szakmai feladattal és óriási iratmennyiséggel kellett megküzdeni. Ráadásul mindezekkel párhuzamosan folyt a hivatalok nagymértékű informatikai fejlesztése is. Zsolti és vezetésével a hivatal, azonban állta a sarat, kiválóan teljesítettek.

Nyilván ez volt az oka annak, hogy amikor a minisztériumban megüresedett a földhivatalokat felügyelő főosztály vezetőjének széke, őt kérték fel a főosztályvezetői teendők ellátására. Zsoltit családja, egész egzisztenciája szeretett Szekszárdjához kötötte. Ennek ellenére, a szakma, az ország érdekében nem habozott segítséget nyújtani. Egyetlen kikötése volt: csak átmenetileg vállalja ezt a feladatot, addig marad, míg a minisztérium vezetése megtalálja a végleges megoldást.

Végül az egy-két hétre tervezett pesti tartózkodásból csaknem négy hónap lett, s 2001 áprilisában tért vissza a megyei földhivatalhoz.

Az élet azonban kiszámíthatatlan. Végül mégis úgy alakultak a dolgok, hogy Zsolti tartósan Budapestre került. 2005-ben megüresedett a Fővárosi Földhivatal vezetői posztja. Az ország legfrekvenciáltabb hivatala számtalan problémával küzdött. Olyan nagy tapasztalatú, a szakma minden

fortélyát ismerő vezetőre volt szükség, aki úrrá tud lenni a helyzeten. És Zsolti ismét segített. Néhány nap gondolkodási idő után igent mondott és költözött. Csak most nem négy hónap lett belőle, mint

korábban, hanem négy év. Négy hosszú év, távol a családtól, távol Szekszárdtól. A folyamatok azonban jó irányt vettek a hivatalban, egymás után oldódtak meg a problémák. Hivatalvezető kollégái, akik addig is tisztelték szaktudását, egyre többet kérték ki véleményét, egyre többször fordultak hozzá tanácsért. És ő, ha tudott, mindig mindenkinek szívesen segített most is.

A múlt év szeptemberében azután nyugodt lelkiismerettel, emelt fővel, büszkén jöhetett is-

mét haza a Tolna Megyei Földhivatal élére.

Addig végzett tevékenysége elismeréseként, Zsolti alig két hete, március 15-én vehette át miniszter úrtól a szakma legrangosabb kitüntetését, a Fasching Antal díjat. Ez egyben azzal is jár, hogy nevét felvéssék a Földmérési és Távérzékelési Intézetben elhelyezett márványtablára a földügy többi, halhatatlan nagyságának neve mellé, az utódok számára példaképül.

Zsolti halála tragikusan váratlan volt. Az elmúlt héten még együtt dolgoztunk a földhivatalok szervezeti és működési szabályzatán. A munka végeztével, mint máskor is, elbeszélgettünk kicsit a családról, a világról, arról, hogy bizony már nehezebb a cipőfűzöt megkötni, mint húsz évvel ezelőtt, s szokás szerint hívott, hogy látogatnám már meg a régi-új hivatalában. És azután elment. Akkor láttam őt utoljára. Most is ez a kép él bennem, ahogy karján a kabáttal, hóna alatt az irattáskával mackósan megölel, s kilép az ajtón. Csütörtökön azután telefonált: „Főnök! Kellene péntekre egy nap szabadság. Tudod, meg kellene metszem a szőlőt.” Ki gondolta volna, hogy akkor hallom a hangját utoljára.

Kedves Zsolti!

Most búcsúzom tőled a magam, a minisztérium és kollégáid nevében. Köszönjük, hogy voltál, hogy ismerhettünk, hogy a szerencsésebbek barátjuknak mondhattak Téged. Emlékedet kegyelettel őrizzük, s így tovább élsz bennünk, hiszen csak az hal meg, akit elfelednek.

Nyugodjál békében! Béke poraidra!

Horváth Gábor

